

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 121/07-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. júla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť T. M., zastúpenej advokátkou JUDr. M. Č., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V, Odbor všeobecnej kriminality, Námestie Hraničiarov 1/B, Bratislava, v konaní vedenom pod sp. zn. ORV-268/-OVK-B1-02MK a postupom Okresnej prokuratúry Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 211/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júla 2006 doručená ústavná sťažnosť T. M. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V, Odbor všeobecnej kriminality, Námestie Hraničiarov 1/B, Bratislava (ďalej len „úrad justičnej a kriminálnej

polície“), v konaní vedenom pod sp. zn. ORV-268/-OVK-BI-02MK a postupom Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej aj ako „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 211/03.

Zo sťažnosti vyplynulo, že 19. septembra 2001 sťažovateľka podala Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I trestné oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, ktorého sa údajne dopustila D. U. (ďalej aj ako „obvinená“). Vzhľadom na skutočnosť, že vo veci sa od podania trestného oznámenia nekonalo, sťažovateľka podala 4. februára 2005, 9. júna 2005 a 8. novembra 2005 sťažnosť na nekonanie úradu vyšetrovania okresnej prokuratúry a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Na tieto sťažnosti jej bola doručená odpoveď 27. januára 2006, v ktorej bolo uvedené, že v predmetnej veci sa nekonalo z dôvodu pridelenia spisu inému vyšetrovateľovi. Podľa názoru sťažovateľky sa napriek opätovnej sťažnosti do dnešného dňa vo veci nepokročilo a nebola vypočutá ani obvinená.

Vo svojej sťažnosti navrhla priznať jej aj primerané finančné zadosťučinenie, ktoré odôvodnila tým, že má vážne zdravotné problémy a žije neustále v neistote, či sa vôbec dožije náhrady škody, ktorá jej bola spôsobená profitovaním obvinenej na jej majetku.

Na základe uvedených podstatných skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal vec na ďalšie konanie a aby následne vydal nasledovný nález:

„1. Úrad justičnej a kriminálnej polície Bratislava V. a Okresná prokuratúra Bratislava I., Kvetná 13, 820 05 Bratislava v konaní vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pv 211/03 porušili T. M. (...), jej ústavné právo, ktoré zaručuje čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na súdnu ochranu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

2. Úradu justičnej a kriminálnej polície Bratislava V. a Okresnej prokuratúry Bratislava I. v konaní vedenom sp. zn. 1 Pv 211/03 prikazuje konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie ukončená a postúpená na Okresný súd Bratislava I.

3. Priznáva: T. M. (...) primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 000 Sk (...).

4. Priznáva: JUDr. M. Č., B. trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby vo výške 5 002 Sk + DPH.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľky, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť okrem iného nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 122/02).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že postupom úradu justičnej a kriminálnej polície v konaní vedenom pod sp. zn. ORV-268/-OVK-BI-02MK a postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. I Pv 211/03 dochádza k porušovaniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

1. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom úradu justičnej a kriminálnej polície tak ako to uvádza sťažovateľka (kvalifikovane právne zastúpená) na rube predmetnej sťažnosti a taktiež v sťažnostnom návrhu, teda v jej petite, ústavný súd konštatuje, že k porušeniu uvedeného práva označeným štátnym orgánom v okolnostiach danej veci ani nemohlo dôjsť, pretože vyšetrovateľ úradu justičnej a kriminálnej polície vykonával v danej veci vyšetrovacie úkony v rámci výpomoci pre Úrad justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I, preto v tejto časti treba považovať predmetnú sťažnosť v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde za zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu najmä podľa týchto troch kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania

a postup súdu (napr. II. ÚS 26/95). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (pozri napr. rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 128/03 z 25. júna 2003 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu).

Ústavný súd tiež pripomína, že v rámci svojej judikatúry už uviedol, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd. (II. ÚS 42/00), pričom v okolnostiach danej veci to znamená, že sťažovateľka nemôže odvíjať začatie napadnutého konania od podania trestného oznámenia, ale až od vznesenia obvinenia, kedy už sťažovateľka mohla byť (a aj bola) v procesnom postavení poškodenej.

Z prehľadu procesných úkonov, ktoré vyplývajú zo súvisiaceho spisového materiálu, ktoré si ústavný súd zadovážil, vyplýva, že Úrad justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I, od vznesenia obvinenia voči D. U., konkrétne od 3. februára 2003, konal vo veci v podstate priebežne s výnimkou viacerých mesiacov v roku 2005, kedy bol uvedený orgán skutočne nečinný. Okrem tohto obdobia však Úrad justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I vykonal vo veci desiatky účinných úkonov smerujúcich k odstráneniu právnej neistoty v danej veci; medzi inými šesť výsluchov (opakovane bola vypočutá aj obvinená), konfrontácie atď. a bolo zadovážené množstvo relevantných listinných dôkazov. Vzhľadom na tieto skutočnosti by ani postup Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I nebolo možné považovať za porušenie práva garantovaného v citovanom článku ústavy.

2. Sťažovateľka namietala aj porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 211/03, avšak ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, nevyplýva žiadna možnosť porušenia ňou

označeného základného práva okresnou prokuratúrou, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júla 2007